

6/2026

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Beránek, nebo drak?

str. 6

Jsem křesťanka, ale...
str. 30

Sen, který se stal posláním
str. 32

90 rokov viery

OTVORENÍ PRE TRENČÍN A BLÍZKO
ĽUĎOM...

SRDEČNE VÁS POZÝVAME NA SLÁVNOSTNÉ
PODUJATIE PRI PRÍLEŽITOSTI 90. VÝROČIA
ŽIVOTA CIRKEVNÉHO ZBORU CASD
V TRENČÍNE.

9 : 30 - 12 : 30
SLÁVNOSTNÁ BOHOSLUŽBA

15 : 00
CHARITATÍVNY KONCERT
“SPOLU ZA POKOJ”

SPOLOČNE SI PRIPOMENIEME MINULOSŤ,
POĎAKUJEME ZA BOŽIU VERNOSŤ
A S NÁDEJOU SA POZRIEME DOPREDU.

20. 6. 2026

KKC HVIEZDA
KULTÚRNO-KREATÍVNE
CENTRUM

ZAMYŠLENÍ

4 | **Jeden druhému, tedy navzájem**

William Ackland

TÉMA

6 | **Beránek, nebo drak – kterou cestu si zvolíš?**

John Peckham

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

20 | **Co svět očekává od církve?**

Joshua Stothers

ADRA ČESKÁ REPUBLIKA

28 | **Důstojnost začíná zdravím**

Anna Janošková

VZPOMÍNÁME NA...

36 | **Odešel muž víry, humoru a služby**

Ivana Eder

Z VAŠICH DOPISŮ

41 | **Posvěcená sebestřednost**

Jiří Procházka

Advent, číslo 6/2026, vychází v červnu 2026. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:

www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: www.pexels.com

Foto: 8 – www.wikipedia.org; 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 32, 35, 41, 43 – www.pexels.com; 20, 22 – manželé Jurečkoví; 35 – mapy.cz; 44, 45, 46 – ANN/Adventist Media Exchange (CC BY 4.0)

Jedním z nezadatelných lidských práv je svoboda volby. Člověk by měl mít svobodu pečlivě věci rozhodnout, zvážit klady a záporny a nakonec se svobodně a nezávisle rozhodnout.

Vím, že mnozí skeptici namítnou, že to není žádné svobodné rozhodování, když člověk se svojí svobodou musí čelit zástupu psychologů a marketingových expertů, jejichž jediným cílem je přimět vás, abyste klikli na internetu na tu správnou reklamu či webovou stránku nebo abyste si koupili výrobek, který vám nabízejí. Vždyť je to tak výhodné, a ještě je to ve slevě.

Máme takovou svobodu v oblasti náboženského rozhodování? Podobný nátlak a nejrůznější chaos na nás působí i v náboženském světě. Jak se tedy můžeme správně rozhodovat?

Podle mého názoru jeden z nejdůležitějších rozhodovacích procesů a boj o naše „správné“ rozhodování se vede v našem vlastním životě. A právě na tento typ volby jsme se soustředili v našem tématu. Beránek, nebo drak? Jakou cestu si zvolíš?

Půjdeš raději cestou Beránkovy nesobecké lásky, ochoty k oběti, nebo se vydáš „zkratkou“ s odůvodněním, že je přece jedno, jak dosáhnu svého. Účel přece odnepaměti světi prostředky.

Takových rozhodování je plná celá Bible: oběť zvířete, nebo vlastní vypěstovaná úroda? Postavíš archu, nebo toho necháš, aby se ti lidé nesmáli? Vyjít ze Sodomy, nebo kvůli rodině zůstat? Budeš jít v Babylóně královny lahůdky (obětované modlám), nebo dáš přednost prosté stravě? Budeš stavět na písku, nebo na skále? Úzká cesta, nebo široká? Mohli bychom tak pokračovat snad donekonečna.

Pro nás by měl v časech nejistoty být vzorem samotný Ježíš. Ani na minutu neváhal a vybral si. Tu horší, bolestnější cestu. Je to ale cesta, která otevřela dveře nám lidem ke svobodě vybrat si sami. Můžeme vejít a těšit se z Božího vedení a Kristovy blízkosti. Ale máme i druhou možnost. Tak jak se rozhodnete? Beránek, nebo drak?

– Vítězslav Chán, šéfredaktor

Jeden druhému, tedy navzájem

William Ackland, Adventist Record

Vřelá a vstřícná slova! Apoštol Pavel, kterého někteří považují za přísnou osobnost, používal tato slova ve většině svých listů, když sbory napomínal a povzbuzoval.

A nebyl to nikdo jiný než Ježíš Kristus, kdo řekl: „*Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali navzájem; jako jsem já miloval vás, tak se i vy milujte navzájem*“ (J 13,34). „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým*“ (J 13,35). Ježíš připomněl svým posluchačům toto přikázání, když mluvil o dokonalosti lásky a radosti (J 15,12.17). Podívejme se tedy, v jakém kontextu tento termín používal Pavel, stejně jako Petr a Jakub.

Ke konci svého listu Římanům, kde Pavel dával církvi praktické rady, použil toto slovní spojení k posílení křesťanských zásad. V krásném textu v Ř 12,10 radí: „*Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.*“ O několik veršů dále pak říká: „*Mějte porozumění jeden pro druhého*“ (Ř 12,16). Návrh, jak uplatňovat křesťanský takt a zdvořilost?

Pavel pokračuje ve svých radách ohledně výrazu „*jeden druhému*“ dále v epištole Římanům, kde říká, že sbor v Římě, a vlastně kdekoli jinde, by měl „*smýšlet stejně*“, měl by „*přijímat jeden druhého*“, a dokonce „*ukazovat cestu jeden druhému*“ (Ř 15,5.7.14).

Jeho poslední použití výrazu „*jeden druhému*“ v epištole Římanům je tam, kde říká: „*Pozdravujte jedni druhé svatým políbením*“ (Ř 16,16).

V tomto zamyšlení se budu odvolávat na biblické knihy, které obsahují daný výraz více než jednou. Obrátíme se tedy nyní k Pavlovu listu Galatským. V této knize Pavel představuje koncept vzájemné služby. V Ga 5,13 říká mimo

Jako křesťané neputujeme k našemu nebeskému cíli sami.

jiné: „... ale služte v lásce jedni druhým.“ A pak v Ga 6,2 říká: „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“

V krásném listu Efezským (4,2) najdeme další radu týkající se vztahu, který bychom měli mít mezi sebou: „... skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce.“ Je zřejmé, že Pavel měl na mysli ideální sbor, když řekl: „Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (4,32). A v Ef 5,19: „... ale plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce.“

Kdykoli vzniknou neshody, připomeňme si Pavlovu radu v dopise Efezským 4,25, kde říká: „Proto zanechte lži a mluďte pravdu každý se svým bližním, vždyť jste údy téhož těla.“

Pavel pokračuje v tomto tématu ve svém dopise sboru v Kolosách, kde v třetí kapitole pokračuje v radě ohledně vzájemného chování: „Snášejte se

navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému; jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy“ (Ko 3,13). A o tři verše dále: „Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem.“

A nyní se odvolávám na jiného biblického pisatele rané církve, Jakuba, který se stal jejím vůdcem. Dává církvi obecně několik důležitých rad. U Jk 4,11 je řečeno: „Bratří, nesnižujte jeden druhého.“ Pátá kapitola obsahuje několik napomenutí týkajících se vzájemných vztahů: „Nestěžujte si jeden na druhého, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Hle, Soudce stojí přede dveřmi!“ (Jk 5,9). A pak ve

verši 16 čteme o vztahu, který bychom měli mít mezi členy církve: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“

Nakonec se obrátíme k Petrovým listům, abychom našli další rady, jaký vztah máme mít jeden k druhému. V následujících verších říká: „Budte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to! Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti“ (1Pt 4,9,10).

Z výše citovaných pasáží vidíme, že pojem „navzájem“ se objevuje často v biblickém textu. Jako křesťané nepotujeme k našemu nebeskému cíli sami. Jsou tu s námi další, kteří potřebují naši podporu a povzbuzení. Společně, navzájem a spolu s Kristem, který je s námi a vede nás, nakonec dosáhneme vítězství.

Jsou tu s námi další, kteří potřebují naši podporu a povzbuzení.

Beránek, nebo drak – kterou cestu si zvolíš?

John Peckham, Adventist Review

To, že něco můžeme udělat, ještě nutně neznamená, že to máme dělat. Pouhá skutečnost, že máme moc vynutit si požadovaný výsledek, ještě neopravňuje k tomu, abychom tuto moc k tomuto účelu využili.

Představme si velmi vlivného okresního prokurátora, který upřímně usiluje o spravedlnost, ale rozhodne se využít svou moc a autoritu k tomu, aby donutil ostatní k podstrčení důkazů a zastrašování svědků. Tak by totiž zajistil odsouzení někoho, o kom prokurátor ví – bez stínu pochybnosti –, že je vinen. V takovém scénáři by však nebylo spravedlnosti učiněno zadost, ale byla by naopak podkopána. Spravedlnosti nelze dosáhnout nespravedlností.

Cesta Beránka – cesta nesobecké lásky – je diametrálně odlišná od machiavellistického tvrzení, že účel

světi prostředky. Soudce by možná mohl zastrašováním zajistit snadný verdikt, ale tím by zkorumpoval práve tu spravedlnost, o které tvrdí, že ji hájí.

Protože Bůh je dokonale milující a spravedlivý, neuplatňuje svou moc k tomu, aby nutil svoji vůli svému stvoření a vynucoval si všeobecnou poslušnost. Bible jednoznačně učí, že Bůh je všemohoucí (viz např. Jr 32,17; Zj 19,6).

Bůh ale odmítá použít svou moc k potlačení vůle stvoření, protože by tím podkopal princip lásky.

Podle příběhu o vykoupení, o kterém vypráví celé Písmo a jehož vrcholem je vítězství Beránka na kříži, nespočívá Boží triumf nad zlem v pouhém uplatnění moci, ale v nesobecké lásce. Je to v přímém kontrastu s drakem. Ten se snaží svět ovládat silou a nutí lidi, aby ho uctívali. Kristus naopak přemáhá zlo jako Beránek, který dobrovolně trpí, aby porazil temnotu a smířil svět se sebou. Nepoužívá tedy svou moc k tomu, aby stvoření ovládal.

Pro Boží vítězství nad temnotou je to velmi důležitá myšlenka, která stojí v samém srdci Božího vítězství – vítězství lásky.

Pokoušení „zvítězit“ nesprávným způsobem

Kristova pokoušení na poušti (viz Mt 4; L 4) jsou často považována za pouhou

zkoušku morálky jednotlivce. Jsou však mnohem více než jen to. Pokoušení totiž ukázala, jak Ježíš splní své poslání. Byl by ochoten slevit z dobra, pravdy nebo lásky, aby dosáhl dobrých cílů?

Každé z pokoušení zdůrazňuje legitimní cíl, ale pokouší Krista, aby ho dosáhl nesprávnými prostředky.

Proměnit kameny v chléb by ukojilo Kristův hlad, ale použití jeho vlastní božské moci uspokojení vlastních potřeb by porušilo jeho důvěru a spoléhání se na Otce (viz Mt 4,3,4).

I když to bylo formulováno v kontextu víry v Boží zaslíbení, skok z vrcholu chrámu by byl projevem troufalosti (viz Mt 4,5–7).

A tím, že Kristu nabídl všechna království světa, ďábel lstivě naznačil, že by Ježíš mohl dosáhnout svého

Spravedlnosti nelze dosáhnout nespravedlností.

Chrámová hora v Jeruzalémě

Gestsemanská zahrada

konečného cíle – spasení světa –, aniž by musel podstoupit utrpení na kříži... jednoduše tím, že poklekne před satanem (viz Mt 4,8–10).

Samozřejmě, *kdyby* Kristus takovým pokušením podlehl, nesplnil by své poslání porazit zlo a zachránit svět. Nemohl totiž svět vykoupit tak, že by se zřekl právě oněch zásad lásky, které vykopení umožňují.

Každé pokušení představovalo zkratku a jen zdánlivě účinnou cestu k dosažení dobrých cílů, aniž by bylo nutné vydat se náročnou cestou věrnosti. Každé z nich bylo nenápadnou výzvou, abychom vyměnili cestu Beránka za cestu draka.

Na jedné straně ďábel neustále naznačuje, že pokud je cíl dobrý, lze k jeho dosažení použít jakékoli prostředky. Avšak podle morálního ponaučení Písma¹ a podle cesty, kterou si Beránek zvolil, cesty nesobecké lásky, cíl neospravedlňuje prostředky.

Kristus má plné právo pro svou vládu kdykoli použít sílu, tím by ale podkopal samotnou lásku.

V případě pokušení, ale i během celého svého působení, Kristus nejen odolával pokušení, ale odhalil i vizi moci, která se zásadně liší od té, kterou používá svět, drak a jeho služebníci (viz např. Zj 12; 13).¹

¹ Další informace o cestě Beránka a cestě draka v biblické knize Zjevení a o volbě, před kterou budou všichni stát před Kristovým druhým příchodem, najdete v knize Johna C. Peckhama, *Bůh s námi: úvod do adventistické teologie* (Praha: Advent-Orion, 2024), kapitola 18.

Getsemane a meč

Tento kontrast je zvláště zřejmý v zahradě Getsemane, když se blížilo Kristovo ukřižování. Když dorazil dav s pochodněmi a zbraněmi, aby Krista násilím odvedl, Petr vytasil meč a zaútočil, aby Ježíše bránil (Mt 26,47–56).

Na první pohled by se Petrovo jednání mohlo jevit jako oprávněné. Jednal, aby bránil nevinného – a nejen nějakého nevinného člověka, ale samotného Mesiáše. Jaká spravedlivější věc by mohla existovat?

Ježíš ho však okamžitě pokáral: „Vrať svůj meč na jeho místo“ (Mt 26,52).

Ježíš nepotřeboval sílu svých učedníků, aby ho bránili. Jak sám uvedl, mohl by přivolat legie andělů (Mt 26,53). Odmítl použít sílu k tomu, aby unikl před davem a aby se vyhnul ukřižování. Důvodem nebylo to, že by mu scházela moc. On se totiž rozhodl spasit svět v souladu s Božím dokonalým zákonem nesobecké lásky.

Ti, kdo skutečně následují Beránka, *mají* meč, kterým mohou vládnout, ale není to meč násilí ani nátlaku. Ti, kdo následují Beránka, jsou opásáni mečem Božího slova. Štít víry (viz Ef 6,13–17) není určen k nadvládě nebo ke světským válkám, ale k duchovnímu boji za pravdu (epistemický konflikt). Boží zbroj se má použít proti ďáblově neustálé válce plné lži a neúprosnému útoku na pravdu i lásku (srov. Zj 12,9).

„Moje království není z tohoto světa,“ řekl později Ježíš Pilátovi. „Kdyby bylo mé království z tohoto světa, moji služebníci by bojovali“ (J 18,36).

Způsob, jakým Kristus zakládá své království na zemi, odhaluje povahu samotného království.

Draci vládnou prostřednictvím strachu a uplatnění moci. Beránek věrně trpí a přijímá násilí, aby nakonec zvítězila pravda a láska. Kristus volí cestu uplatnění věrné, nesobecké lásky namísto síly, i když se může zdát, že použití síly zajistí v tomto světě okamžité výsledky. Kristovo království však nelze vytvořit ani udržet metodami, které jsou v rozporu s Boží láskou.

Moc nově definovaná na kříži

Římané používali ukřižování nejen jako metodu mučení, ale také jako varování všem, kdo by zpochybňovali jejich moc. Kříž byl vrcholným symbolem porážky, hanby a bezmocnosti. V tomto kontextu se ukřižovaný Mesiáš jeví jako pošetilý a vlastně skandální (1K 1,18–25). Zdánlivá Kristova slabost, která se projevila na kříži, však byla ve skutečnosti projevem moci daleko

větší, než byla ta římská, projevem nekonečné moci božské lásky.

„Boží slabost je silnější než lidé“ (1K 1,25). Skrze kříž Boží Syn nejen snáší utrpení, ale také zjevuje samot-

nou podstatu Boží lásky a spravedlnosti (viz Ř 3,25.26; 5,8).

Zatímco dábel neustále usiluje o moc a postavení, Kristus činí

pravý opak. Ačkoli byl „*roven Bohu, ... na své rovnosti nelpěl, ... vzal na sebe způsob služebníka a stal se jedním z lidí*“ (Fp 2,6.7). „*Ponížil se a v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži*“ (Fp 2,8).

Beránek vítězí tím, že se nechá zabít. Smrtí poráží smrt (viz Žd 2,14). Kult

Metody, které člověk používá, jsou neoddělitelné od poselství, které hlásá.

moci dábla, založený na násilí a donucování, překonává silou své nesobecké, nenásilné lásky.

Často chápeme moc jako schopnost ovládat výsledky, odstraňovat odpor a prosazovat svou vůli. Bible popisuje zcela odlišný obraz *božské moci*. Boží moc zůstává věrná pravdě, dobru a lásce a odmítá pokleknout před světskou okázalostí a mocí. Cena, kterou platí za svůj postoj, je nepředstavitelná.

Písmo důsledně učí, že Bůh je všemocný: Je „Pán Bůh Všemohoucí“ (Zj 19,6) a nic pro něj není příliš těžké (Jr 32,27). Bůh tedy má moc vynutit si poslušnost v jakémkoli okamžiku. Přesto ze své vlastní svobodné vůle odmítá vládnout vesmíru tím, že by svou mocí nutil k poslušnosti. Místo toho se rozhodl důsledně poskytovat stvořeným bytostem takovou svobodu vůle, která je nezbytná pro skutečný láskyplný vztah.

Na kříži tak Ježíš představil konečné zjevení Božího charakteru. Odmítnutí Beránka prosazovat svou vůli ve svém stvoření není dočasnou strategií, ale trvale vyjadřuje, kým Bůh je: Bůh je láska (1J 4,8.16).

Cesta Beránka a křesťanský život a svědectví

Takové pojetí Boží moci přináší zásadní důsledky pro křesťanský život a svědectví.

V průběhu dějin, zejména v dobách strachu a rozdělení, byli křesťané v pokušení ospravedlnit použití donucování, aby dosáhli dobrých výsledků. Když vzrůstá úzkost, stává se lákavým pokusit se ospravedlnit nekřesťanské prostředky pro údajně křesťanské

beránek, nebo drak?

cíle a přidat se k těm, kteří ve jménu Krista uplatňují donucovací moc. Písmo však přináší jasné varování: Cesta Beránka a cesta draka jsou zásadně neslučitelné. Nemůžete následovat Beránka, a zároveň se chovat jako drak nebo schvalovat jednání těch, kteří tak činí. Ti, kdo používají cestu draka ve jménu Krista, nenásledují Krista. Chovají se jako vlci (nebo draci) v rouše beránčím.

Když ti, kdo se hlásí ke křesťanství, opustí cestu Beránka ve snaze o nadvládu, mohou sice dosáhnout krátkodobých zisků, ale platí za to nesmírně vysokou cenu. Ohrožují důvěru, znevěrohodňují své svědectví a hluboce zkreslují Kristův charakter.

Metody, které člověk používá, nelze oddělit od poselství, které hlásá.

Ježíš naprosto odmítá světskou cestu moci. Nakonec si všichni musí vybrat mezi cestou Beránka a cestou draka. Neexistuje totiž žádná střední cesta.

Ti, kdo chtějí skutečně následovat Krista, a tedy jít za Beránkem, se nemohou spojovat s těmi, kdo uplatňují moc k ovládnutí druhých ve jménu Krista, a tím zneužívají Boží jméno. Ti, kdo

chtějí následovat Krista, se musejí mít na pozoru před všemi, kdo vyvyšují moc a prosté uplatnění síly. Následování Krista totiž znamená odmítnout jakýkoli kult moci.

Bůh nakonec zlé odsoudí a vše napraví. „*Bůh jim setře každou slzu z očí; a smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo*“ (Zj 21,4).

Toto vítězství není zajištěno světskou mocí ani cestou draka, ale cestou Beránka, cestou nesobecké, obětavé lásky.

Jelikož Bůh vládne pouze na základě trpělivé, obětavé a věrné lásky, jsou ti, kdo Boha následují, povoláni žít a vydávat svědectví stejným způsobem jako on. Musejí se vyhnout sebestředné cestě draka, která se tak často klamně schovává za Kristovo jméno. Místo toho musejí pokorně následovat „*Beránka, kamkoli jde*“ (Zj 14,4).

Kristus přemáhá zlo jako Beránek, který dobrovolně trpí, aby porazil temnotu a smířil svět se sebou samým, místo aby svou mocí ovládal stvoření.

John C. Peckham je profesorem systematické teologie a filozofie na Andrewsově univerzitě v Berrien Springs v USA. V roce 2025 obdržel cenu Johna N. Andrewse.

V Libanone opravujeme miesta pre bezpečie detí

Martin Pavelka, programový riaditeľ ADRA Slovensko

Východný Libanon, regióny Biká a Baalbek. Miesta, ktoré dnes v správach vidíme skôr v súvislosti s preletmi stíhačiek a neutíchajúcim napätím. Vojska v susedstve a pretrvávajúce útoky v regióne robia z každodenného života neistý boj. Pre viac ako štyritisíc detí v týchto oblastiach však škola nie je len budovou, ale posledným miestom, kde svet aspoň na pár hodín dáva zmysel. Práve preto tam v rámci projektu REWASH rekonštruujeme školské priestory, ktoré boli dlhé roky na pokraji rozpadu.

Libanon sa už od roku 2019 točí v špirále, z ktorej sa ťažko hľadá cesta von. Ekonomický kolaps krajiny je taký hlboký, že pod hranicou chudoby sa ocitlo vyše 80 % ľudí. Verejné školy, ktoré kedysi fungovali bez

problémov, dnes pripomínajú skôr prežívajúce trosky. Chýbajú v nich dvere, cez okná fúka a toalety sú v takom stave, že sú prakticky nepoužiteľné. K tomu si pripočítajte fakt, že elektrina ide len pár hodín denne.

Keď chýba súkromie, končí sa vzdelanie

Dôvod, prečo sme sa pustili do projektu REWASH, je jednoduchý: dôstojnosť. Je ťažké sústrediť sa na učebnicu, keď máte hlad a v škole sa nemáte kde napiť čistej vody. Najhoršie to dopadá na dospievajúce dievčatá. Bez fungujúcich, uzamykateľných a čistých toaliet sa škola počas ich dní stáva miestom hanby a nepohodlia. Výsledok? Dievčatá radšej zostávajú doma a vymeškávajú týždne výučby.

Tento začarovaný kruh sa snažíme prefať. Nejde o „malovanie stien“, ale o to, aby škola v Bekaa alebo Baalbeku opäť plnila svoju funkciu a aby bola bezpečným prístavom bez ohľadu na to, či ste miestne dieťa alebo dieťa utečencov, ktorí tu našli útočisko pred vojnou.

Vieme, že hygiena nie je len o mydle

Máme za sebou dôležitú prvú fázu. Náš lokálny partner ADRA Libanon zrealizoval sériu tréningov, ktorými prešlo vyše 1 100 žiakov a žiačok. Učili sa, ako sa chrániť pred infekciami či ako správne narábať s hygienickými potrebami. Možno to znie banálne, ale v podmienkach, kde je prístup k vode vzácnosťou, sú tieto návyky otázkou zdravia celej komunity. Dievčatá navyše dostali hygienické balíčky, ktoré im v domácom rozpočte často chýbajú.

Vzdelávanie však nestačí, ak v budúcnosti nie je funkčný kohútik. Teóriu sme teda uzavreli a teraz sme v teréne so stavebnými plánmi.

Od osvetly k murárcine a soláru

Práve v týchto dňoch sa v 12 školách začína pracovať. Nerobíme len kozmetické úpravy. Naším cieľom je:

- **Vrátiť školám hygienu:** Rekonštruujeme toalety tak, aby boli dôstojné a oddelené pre chlapcov a dievčatá.
- **Opraviť to podstatné:** Meníme rozbité okná, opravujeme zatekajúce strechy a omietky. Budujeme rampy, aby sa do tried dostali aj žiaci, ktorým v tom doteraz bránil hendikep.
- **Rozsvietiť triedy:** Keďže štátna sieť kolabuje, v šiestich školách inštalujeme solárne panely. Škola tak bude mať svetlo bez toho, aby musela platiť za drahú naftu do generátorov.

Hoci je Libanon dnes terčom útokov a situácia v regióne je extrémne napätá, veríme, že práve teraz má zmysel budovať niečo pevné. Investícia do školy je investíciou do detí, ktoré raz budú túto krajinu opravovať. A začína sa to možno malou, ale zásadnou vecou: čistým umývadlom, svetlom v triede a pocitom, že na ich vzdelaní niekomu záleží.

Projekt je financovaný zo zdrojov Oficiálnej rozvojovej pomoci SR – SlovakAid.

Organizační změny v Německu

Marcos Paseggi, EUDNews

Členové výkonného výboru Generální konference (GC EXCOM) hlasovali pro doporučení sloučení Severoněmecké unie (NGU) a Jihoněmecké unie (SGU) do jediné Německé unie.

Hlasování se uskutečnilo první den jarního zasedání tohoto orgánu v roce 2026 v sídle Církve adventistů sedmého dne ve Silver Springu v Marylandu ve Spojených státech, a to 14. dubna.

„Je to něco, co nepamatuji, že by se stalo, alespoň ne za posledních 40 let,“ přiznal Tom Lemon, místopředseda Generální konference (GC), při představení tohoto bodu programu. „Jedná se o hlasování o sloučení dvou unií, nikoli o jejich rozdělení.“

Reakce na současnou realitu

Lemon uvedl, že tento krok je reakcí na „... průběžné misijní, administrativní a organizační úvahy“ a že tato reorganizace „... odráží společný závazek

posílit šíření evangelia, zvýšit administrativní efektivitu a zodpovědně spravovat zdroje na území Německa“. Dodal, že „... sloučení navazuje na několik let rostoucí spolupráci mezi oběma uniemi, včetně sjednocení funkcí oddělení, společného strategického plánování a konsolidace administrativních operací.“

Vysvětlil: „Tyto vývojové trendy prokázaly výhody sjednoceného vedení a vzájemně koordinované misijní strategie při současném snížení zdvojení administrativy.“

Podobně i další zástupce Generální konference Karen Porterová vysvětlila, že vytvoření jediné Německé unie „... poskytne jasnější organizační strukturu, zlepší schopnost reagovat na demografické a společenské změny a podpoří pružnější a na misi zaměřené využívání lidských a finančních zdrojů.“ Dodala: „Cílem této reorganizace je připravit církev v Německu na udržitelný růst, účinné svědectví a věrné plnění jejího poslání v nadcházejících letech.“

Historický přehled

Členové výkonného výboru Generální konference a pozvaní hosté si poté prohlédli krátké video představující historii a důvody pro tuto navrhovanou

fúzi. „Tento kontext ukazuje, proč jsme téměř 40 let důsledně pracovali na tom, abychom poskytli štíhlou strukturu církvi, která byla velmi přebujelá,“ zaznělo na začátku videa. „Naším cílem je plnit naše poslání efektivněji a hlásat dobrou zprávu o Božím království společnosti v sekulární Evropě.“

Video vysvětlovalo, jak v roce 1984 SGU zahájila zkoumání možné fúze a v roce 1987 byla pověřena skupina odborníků, aby fúzi prostudovala, což bylo oficiálně doporučeno v roce 1989. „Historický pád železné opony otevřel nové možnosti pro sjednocení v celém Německu a politické sjednocení západního a východního Německa změnilo situaci v organizaci církve,“ zaznělo ještě ve videodokumentu.

Od roku 1992 došlo k několika neúspěšným pokusům o sloučení, včetně rozděleného hlasování v roce 2002, kdy jedna unie (NFGU) hlasovala pro sloučení, ale druhá (SGU) hlasovala proti. V roce 2013 však obě unie zahájily proces stále užší spolupráce, čímž položily základy pro jednotu. „Navzdory překážkám jsme nikdy neopustili vize sjednocení“

a „... spolupráce se stala mostem k přírodnému sloučení“.

Od roku 2014 tyto pokusy zahrnovaly jednoho finančního ředitele a jednoho tajemníka (místopředsedu), kteří sloužili oběma územím současně. Zároveň obě unie měly jeden rozpočet, společně organizovaná oddělení a společné vedení. „Místo čekání na formální hlasování o sloučení začaly obě unie v praxi fungovat jako jeden celek – budovaly důvěru, sjednocovaly systémy a dokazovaly, že sjednocení je již možné. Toto období přineslo hmatatelné výsledky a trvalé propojení ve všech oblastech práce církve.“

V listopadu 2022 Interevropská divize, která zahrnuje také Německo, sloučení jednomyslně schválila.

Fakta podporují tuto změnu

Mezi fakta a data, která podporují argumenty pro sloučení, patří například klesající počet členů (z 35 195 pokřtěných členů v roce 2010 na 34 494 v roce 2024), přičemž roste relativní finanční síla, protože desátky vzrostly z 39 milionů eur v roce 2015 na 51 milionů eur

Zasedání
výkonného
výboru
GK

Současné sídlo Severoněmecké unie v Hannoveru

v roce 2025. Církev zůstává finančně zdravá a připravená k misi.

Podle regionálních církevních vedoucích spojení uníí podpoří akceschopnost v rychle se měnící společnosti – a také jednotu, protože církev bude na veřejnosti mluvit jedním hlasem. Zajišťuje také větší efektivitu (rychlejší rozhodování, odstranění nadbytečné agendy) a lepší finance, protože umožní přístup k dalším zdrojům pro misi.

Sloučení není pouhým plánem do budoucna – v praxi je již současnou realitou. Roky promyšlené integrace přinesly měřitelné výsledky, které dokazují, že tento model funguje.

Reinvestice do misie

„Zlepšená efektivita se projevila v úspoře nákladů, které se již reinvestují do podpory růstu misie,“ uvedli regionální církevní vedoucí. „Organizační integrace není jen o úspoře peněz; jde o přesměrování každého ušetřeného dolaru na misií církve.“ Tyto zisky se již promítly do 580 000 USD na evangelizaci a série malých skupin po celém Německu, 1,85 milionu USD pro

HopeTV a 1,15 milionu USD na iniciativy zakládání sborů.

Alexander Ott, německy mluvící pracovník Generální konference, ocenil zaměření německých vedoucích na misi. „Vidíme, jak dvě unie zefektivňují zdroje, což bude odrazovým můstkem k větší efektivitě v misi.“

Návrh doporučit sloučení na příštím zasedání Generální konference prošel poměrem hlasů 170 : 4.

Současné sídlo Jiho-německé unie v Ostfildernu

Modlitby za pokoj

Ľudovít Činčala, zbor Trenčín

Vraciame sa z Ukrajiny. V aute je ticho. To, čo sme videli, sa nedá len tak odložiť. Nie sú to ani tak rozbité domy, ale rozbité rodiny. Životy, ktoré sa už nikdy nevrátia späť.

Niekde medzi cestou a návratom domov zaznie jednoduchá veta: **„Musíme sa za túto krajinu a ľudí modliť.“**

O pár mesiacov neskôr stojím pred dverami gréckokatolíckeho kňaza Igora Cingela (GrK). „Ako bolo?“ pýta sa. „My dobre. Ale tam je veľmi zle.“

A potom príde myšlienka, ktorá všetko zmení: **„A čo keby sme sa modlili spolu za pokoj na tomto svete?“** Bez veľkých plánov. Len s vedomím, že svet potrebuje pokoj.

Postupne sa pridávajú ďalší. Rôzne cirkvi, rôzne príbehy, rôzne tradície. A predsa začíname stáť vedľa seba. Prvé stretnutie. Potom druhé. Tretie. Kostoly sa plnia. Ľudia prichádzajú. Nie kvôli programu. Kvôli pokoji.

Na prvom stretnutí zaznie myšlienka od Milana Polláka (RKC). Hovorí

o dejinách, v ktorých sme si ubližovali, bojovali proti sebe a nedokázali stáť spolu. „Dnes môžeme byť spolu, podať si ruky a modliť sa,“ hovorí. Jednoduché slová. A predsa v nich cítiť váhu času.

Jaroslav Jurko (ECAV) ide ešte ďalej. Pripomína slová Ježiša o láske k nepriateľom. Nie ako slabosť, ale ako silu, ktorá dokáže prerušiť reťaz odplaty. Nie reagovať rovnako, ale inak. Lepšie.

Igor Cingel (GrK) hovorí o pokoji, ktorý nie je len cieľom modlitby, ale jej zdrojom. „Ježiš Kristus je náš pokoj,“ zaznie. Ak ho nemáme v sebe, nemôžeme ho priniesť ani svetu.

Rabín Michail Borisovič Kapustin (ŽNO) pridáva ďalší pohľad: „Keď nerozumieme, začíname si domýšľať – a práve z toho vznikajú konflikty.“

Pripomína aj jednoduchú skúsenosť: „Ešte nedávno by si mnohí nevedeli predstaviť spoločnú modlitbu v synagóge. A predsa sa to deje.“ Znamená to jediné – nechceme si už len domýšľať, chceme sa učiť porozumieť.

A dodáva: „Sloboda nie je robiť si, čo chceme. To je chaos! Sloboda je schopnosť robiť správne veci.“

Jedno zo stretnutí sa konalo u nás – v Cirkvi adventistov siedmeho dňa.

Je tichšie. Akoby viac sústredené dovnútra. Kazateľ Rastislav Špalek (CASD) sa postaví a položí otázku, ktorá sa nedá obísť: **„Budem veriť Bohu aj vtedy, keď sa dejú ťažké veci?“**

Zrazu nejde o Ukrajinu. Ani o svet. Ide o nás. Hovorí o nádeji, ktorá presahuje to, čo vidíme. Pripomína, že kresťanská viera sa neuzatvára len do minulosti – k Vianociam či Veľkej noci –, ale smeruje dopredu.

K návratu Krista. Nie ako teórii. Ale ako k istote. „Srdce je miestom, kde sa mení postoj,“ zaznie. Nie okolnosti. Srdce.

A práve tu sa niečo láme. Pretože pokoj, o ktorý sa modlíme, sa nezačína vo svete. Začína sa v človeku. Rastislav Špalek poukazuje na vysokú účasť na stretnutiach, ktorú vníma ako znak hlbokého súcitu s krajinami, kde sa bojuje o život.

„Táto skúsenosť ma vnútorne obohatila a povzbudila do ďalšej služby,“ hovorí a zdôrazňuje, že stretnutia spájali ľudí v blízkosti, úcte a rešpekte –

hodnotách každého zdravého spoločenstva.

Keď sa dnes obzriem späť, vidím, že sa podarilo vytvoriť niečo vzácné – krehkú, no skutočnú jednotu v rozdelenom svete. Nie jednotu kompromisu,

ale rešpektu. Jednotu, ktorá rozdiely nepopiera, ale dokáže ich niesť.

Som vďačný, že môžeme byť súčasťou niečoho, čo nás presahuje. A verím, že aj naďalej budeme spolu pripomínať to najpodstatnejšie – nádej, ktorá dáva

zmysel našej viere aj modlitbám.

Počas týchto stretnutí sa neodohrali len modlitby. Pomáhala sa. Zbierali sa peniaze. Stretávali sa ľudia, ktorí by sa inak nikdy nestretli.

Nikto nič nepresadzoval. Nikto nikoho nepresviedčal. Len sa učili byť spolu.

A ja som si pritom spomenul na knihu od George E. Vandemana: *Čo sa mi páči na luteránoch, baptistoch, metodistoch, charizmatikoch, katolíkoch, židovských priateľoch a adventistoch.*

Už vtedy ma oslovila myšlienka hľadať to, čo nás spája, a nie len to, čo nás rozdeľuje.

Počas týchto stretnutí som mal pocit, akoby som vstúpil do jej príbehu. Nie ako čitateľ. Ako účastník.

Možno práve toto dnes chýba najviac.

Nie odpovede, ale ochota počúvať. Nie jednotnosť a uniformita, ale skutočná jednota v Kristovi. A možno práve preto má zmysel sa modliť.

Spolu!

Co svět očekává od církve?

Joshua Stothers, Adventist Record

Malou, ale významnou součástí mé služby je tvorba krátkých videí s duchovní tematikou. Je velkou výzvou, jak hluboké teologické myšlenky sdílet stručně a srozumitelně. I když k videu nikdo nepřidá komentář ani lajk, ten proces mě stále baví.

A často se skutečné rozhovory odehrají až později, když se někdo o videu zmíní až po několika týdnech a podělí se o to, jak ho video oslovilo, nebo o myšlenku, která ho při jeho sledování napadla.

Nedávno někdo v komentáři k videu napsal, že žije s postižením a hledá on-line církevní společenství, do kterého by se mohl zapojit. Požádal o podrobnosti a já mu rád sdělil informace o našem sboru.

Pak se do komentářů vložila další osoba s úplně odlišným vzkazem: „Zapomeň na církev. Soustřeď se jen na Ježíše.“ Tento názor není nový. V průběhu let jsem slyšel nespočet jeho variant: „Miluji Ježíše, ale církev mě moc nebere.“ „Sleduji to on-line, ale nechci být součástí sborového společenství.“ „Chci jen učení – zbytek nepotřebuji.“

Aby bylo jasno, on-line sbor má význam. Dostupnost má význam. Učení je důležité. Ale pod těmito komentáři se skrývá hlubší problém, který mnoho lidí cítí vůči církvi samotné.

V Austrálii, stejně jako ve velké části západního světa, má slovo „církev“ často negativní kontext – pokrytectví, ublížení, bezvýznamnost, selhání instituce. Neměli bychom to ignorovat. Křesťanská církev udělala skutečné chyby a některé z těchto ran jsou v paměti lidí stále velmi živé.

Otázka je tedy nevyhnutelná: Co si počít s církví, když má tak špatnou pověst?

Proč nelze oddělit Ježíše od církve

Těžko se smírjuji s názorem, že stačí „Ježíš bez církve“. A tady je důvod. Jsem šťastně ženatý. Nedávno jsme s manželkou oslavili 11 let manželství. Připadalo by mi tedy velmi podivné, kdyby ke mně někdo přišel a řekl: „Miluji tvé učení. Chci se od tebe učit... ale tvoje žena se mi moc nelíbí.“ To by nefungovalo. Ne proto, že by moje žena byla jen doplňkem mého života, ale proto, že jsme jedno. Odmítnout ji by znamenalo odmítnout mne.

Nový zákon používá stejný jazyk k popisu Ježíše a církve. Církev je jeho nevěsta. Jeho tělo. Jím zvolený prostředek Kristovy přítomnosti ve světě. V Mt 16,18 Ježíš říká: „... zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ Ježíš v církvi věří. Miluje církev. Zavázal se ji budovat.

Slovo církve pochází z řeckého *ekklesia*, což jednoduše znamená shromážděný nebo povoláný lid. Ve starověku se tím označovali občané, kteří se scházeli, aby hledali dobro svého města – aby se ptali, co jejich společenství potřebuje a jak mohou tyto potřeby naplnit.

Ježíš toto slovo zvolil záměrně. Církev má být lidem, který se dívá ven – na bolest, nouzi a touhu světa – a ptá se, jak tam může odrážet Boží lásku.

A proto se domnívám, že existuje pět věcí, které svět v roce 2026 zoufale potřebuje a církev je může poskytnout.

1. Osamělý svět potřebuje milující církve

Prožíváme to, co mnozí výzkumníci dnes nazývají epidemií osamělosti. V Austrálii studie naznačují, že více než 40 procent mladých lidí se považuje za osamělé. Výzkumníci hovoří o rostoucí krizi přátelství: v roce 1990 asi třetina lidí uvedla, že má deset nebo více blízkých přátel (mimo rodinu). Do roku 2021 tento počet klesl na přibližně 13 procent původního počtu.

Méně hlubokých přátelství. Méně společenství. Více izolace.

Věřící, kteří chodí do sborového společenství, to mohou snadno přehlédnout. Mnozí z nás zažívají přirozené společenství díky našim sobotním setkáváním, společnému jídlu a známým tvářím. Ale i v rámci církve se lidé mohou cítit, jako by byli neviditelní a neznámí.

Raná církev nabízí přesvědčivou alternativu: „*Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem... A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse*“ (Sk 2,46.47). Scházeli se často. Sdíleli se při společném jídlu. Otevřeli své domovy. A ostatní lidí taková láska a přátelství přitahovalo.

Církev má jedinečné postavení. Může reagovat na osamělost lidí, a to nejen různými programy, ale skutečnou blízkostí. Cílevědomou pohostinností. Ochotou všimnout si těch, kteří jsou

Co si počít s církví, když má tak špatnou pověst?

na okraji. Osamělý svět nepotřebuje dokonalou církev. Potřebuje církev milující.

2. Falešný svět potřebuje autentickou církev

Stále více nás obklopují otázky o tom, co je skutečné. Obrazy, videa a texty generované umělou inteligencí stírají hranici mezi pravdou a výmyslem. Studie ukazují, že mnoho lidí si není jistých, jak rozlišit skutečnost od digitálního napodobení – a tato nejistota proniká do každodenního života.

Osamělý svět
nepotřebuje
dokonalou
církev. Potřebuje
církev milující.

Důvěra klesá. Skepticismus roste. Lidé se neustále ptají: Je tato osoba upřímná? Je v tom nějaký háček? Je to skutečné, nebo jsem manipulován? V takovém prostředí se auten-

ticita stává protikulturní. Církev by měla být místem, kde lidé sundávají masky, kde víra není předstíráním, kde radost a zápas existují vedle sebe. Nejde o to sdílet příliš mnoho informací nebo předstírat, že je všechno v naprostém pořádku. Musíme usilovat

o upřímnou, zakořeněnou víru, která říká: „Nejsem dokonalý, ale Ježíš je se mnou.“

První věřící sdíleli svůj život a byli si velmi blízcí. Denně spolu jedli. A když žijete takto blízko jeden druhému, být autentický není volba, ale nutnost. Ve falešném světě musí být církev nezaměnitelně skutečná, reálná a autentická.

3. Úzkostný svět potřebuje odvážnou církev

Úzkost je všude kolem nás. Asi 40 procent Australanů uvádí, že bojuje s obecnou úzkostí, a mladší generace stále častěji vyjadřuje strach z budoucnosti – strach, který ovlivňuje rozhodnutí o kariéře, vztazích, a dokonce i o tom, zda mít děti.

Starost sama o sobě není nepřitelem. Je to normální lidská reakce. Problém nastává, když se úzkost přesune ve vašem životě z místa spolujezdce na místo řidiče. Církev je povolána k tomu, aby byla vzorem jiného postoje – ne popírání, ale odvahy.

Text ve Fp 4,6,7 byl napsán sborovému společenství a říká: „Netrapte se žádnou starostí, ... a pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“

Odvaha neznamená předstírat, že svět není „porouchaný“. Znamená to vstoupit do nejistoty s důvěrou, že Bůh je přítomný, aktivní a věrný. Svět plný úzkosti potřebuje církev, která žije a miluje beze strachu.

4. Rozdělený svět potřebuje sjednocenou církev

Po celém světě lidé stále častěji popisují společnost, ve které žijí, jako hluboce rozdělenou – politicky, ekonomicky, kulturně. Všechno se zdá polarizované. Každá otázka vyžaduje, aby se člověk přidal na jednu či druhou stranu. Každý názor se stává nálepkou. Církev je povolána k něčemu radikálně odlišnému.

Ef 4,3–5 nám připomíná: „*Usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. ... Jedno tělo a jeden Duch, ... jeden je Pán, jedna víra, jeden křest.*“

Jednota neznamená uniformitu. Raná církev byla neuvěřitelně rozmanitá – Židé a pohané, bohatí a chudí, svobodní a otroci. To, co je sjednocovalo, nebyla shoda ve všem, ale společná oddanost Ježíši.

Tato jednota byla tak neobvyklá, že zmátla okolní kulturu. Lidé nevěděli, do jaké kategorie je zařadit. Nakonec je nazvali křesťany – kristovci.

V rozděleném světě je sjednocená církev živým svědectvím o jiném způsobu lidského bytí.

5. Bezútěšný svět potřebuje církev plnou naděje

Naděje je nedostatkovým zbožím. Nedávné australské průzkumy naznačují, že pouze 19 procent lidí má naději v budoucnost, zatímco téměř polovina sama sebe popisuje jako lidi s malou nadějí. To by s námi mělo zatřást. Křesťanský příběh je ve svém jádru příběhem naděje. Ne naivního optimismu, ale sebevědomého očekávání, že Bůh s tímto světem má ještě svůj plán.

Ježíš přišel.

Ježíš je přítomen. Ježíš přijde znovu. Tato naděje mění to, jak žijeme, jak trpíme, jak milujeme a jak si představujeme budoucnost. Svět naplněný beznadějí nepotřebuje další ozvěny zoufalství. Potřebuje církev, která je ochotná slovy i činy říkat, že naděje stále existuje.

Církev má být lidem, který se dívá ven – na bolest, nouzi a touhu světa – a ptá se, jak tam může odrážet Boží lásku.

Pohled do budoucnosti

Na naší cestě těmito náročnými časy je výzva jednoduchá: Budeme církví, kterou svět potřebuje? Milující církví. Autentickou církví. Odvážnou církví. Sjednocenou církví. Církví plnou naděje. Ne proto, že máme vše pod kontrolou, ale proto, že patříme Ježíši a on svou církev stále buduje.

Joshua Stothers je kazatelem ve sboru Kellyville a kaplanem ve škole Hills Adventist College v Austrálii.

Spice up! víkendovky očima účastníků

Eliška Slowíková, INRIroad

Letní semestr se blíží ke konci, a zatímco vysokoškoláci začínají vzpomínat, co se během něj naučili, my bychom rádi zavzpomínali na uplynulé INRIroad Spice up! víkendovky.

Máme za sebou 3. a 4. setkání tohoto akademického roku, na kterých jsme pokračovali v rozkrývání příběhu Bible, který je

koneckonců příběhem každého z nás. V březnu jsme se potýkali s otázkami pádu člověka, hříchu, bolesti a těžkostí života a kde za tím vším hledat dobrého Boha, ale také jak si navzájem můžeme být v takových chvílích oporou a nést jeden druhého. V dubnu jsme otvírali témata Boží smlouvy s člověkem, zákona a milosti, Boží věrnosti a svatyně jako obrazu Božího plánu záchrany.

Setkání (nejen) vysokoškoláků tak vytvořila prostor pro diskuse, otázky, modlitby, možností jen tak být spolu i prožít čas o samotě s Bohem – a snad i přinést skutečnou změnu a hlubší poznání Božího charakteru každému z nás.

.....

Na Spice up! chodím rada, lebo je to pre mňa vždy obohacujúce a povzbudzujúce, čo sa týka tém a duchovnej časti. Taktiež je tam super atmosféra a super ľudia. Prišla som práve na tretiu víkendovku, lebo sme sa tak dohodli s kámoškami, a všetkým trom nám to vyšlo (žiaľ mám to dosť ďaleko, takže mi nevychádza chodiť tam častejšie). Do svojho života si odnášam z tretej víkendovky to, že niekedy ten život ozaj bolí. Také situácie som aj zažívala, ale povzbudenie a nádej je v tom, že Pan Boh to

všetko má pod svojou kontrolou a vo svojich rukách. Aj keď prežívam ťažké chvíle, tak sa nemusím báť, ale treba sa viac modliť a dôverovať. Túto akciu veľmi odporúčam.

Nastá

Na Spice up! jsem chtěla jet pro duchovní občerstvení; cítila jsem, že moje duchovní stránka chřadne a potřebuje nakopnout, osvěžit a přiblížit se k Bohu. Na Spice up! si nejvíc užívám, že se témata točí kolem Boha, čte se Bible, kázání jsou zajímavá a aktuální pro mě (např. rychlý dopamin) a že si večer můžeme zasportovat. Mám ráda i sobotní pobyt venku v přírodě, že jenom neseďme v místnosti. Myšlenky, které mi zůstaly v hlavě: jsme stvořeni, abychom milovali a byli milováni a že opravdová láska dává možnost druhé straně říct NE.

Simonida

Na Spice up! jsem se dostal přes své přátele a od té doby, co jsem tuto

víkendovou akci poprvé zkusil, jsem nevynechal ani jeden víkend. Důvodů je hned několik, ale rád bych zmínil hlavně skvělé zpracování probíraných témat, a to jak celým týmem, tak řečníky. Vždy se dozvím něco nového a mám tu šanci to hned probrat s přáteli na místě. A když zrovna není nálada, je tu dost prostoru i na běžný pokec.

Michal

Na víkendovkách Spice up! si nejvíc cením toho, že můžu nechat všechny starosti za sebou a svůj čas trávit jen s Bohem a přáteli. Naposledy mě velmi oslovilo téma Desatera, které jsme probírali skutečně do hloubky a hledali v něm praktické přesahy pro náš život. Kromě duchovního programu je pro mě srdcovkou i večerní volejbal, kde panuje neuvěřitelně uvolněná a podporující atmosféra. Takové přijetí a pohodu zažívám málokde, a proto se na každé společné setkání už dopředu moc těším.

Danča

„Kupovali jsme vodu, aniž bychom jí důvěřovali“

Anna Janošková, specialistka komunikace a copywritingu ADRA ČR

Ve městě Sbeineh v blízkosti Damasku žije Abu Ziyad, majitel malého obchodu s potravinami a otec pěti dětí. Po mnoho let se on i ostatní obyvatelé potýkali s vážným nedostatkem bezpečné pitné vody. Protože nebyly k dispozici žádné spolehlivé zdroje, byli nuceni kupovat vodu od prodejců na trhu. Kupovaná voda častokrát neměla žádné certifikace kvality a lidé neměli žádný důvěryhodný způsob, jak zjistit, jestli je zdravotně nezávadná. A to se i díky organizaci ADRA začalo měnit.

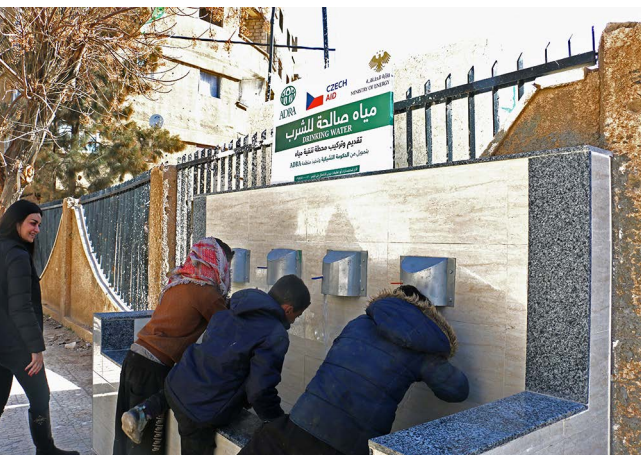
Sýrie čelí mnoha závažným problémům, které ovlivňují její obyvatelstvo i celkový rozvoj. Dlouhodobě konfliktní prostředí uvnitř i vně země má

dalekosáhlé důsledky zahrnující nucené vysídlení obyvatel, přítomnost min a nevybuchlé munice, pokračující násilí i poškozenou infrastrukturu, která zůstává neopravená. Lidé přišli o zdroje obživy, mají omezený přístup k nezávadné vodě a vzdělání.

„Trpěli jsme jako všichni ostatní. Kupovali jsme vodu, aniž bychom jí důvěřovali, ale neměli jsme jinou možnost.“ (příjemce pomoci Abu Ziyad)

Konkrétně do oblasti Sbeineh, odkud je Abu Ziyad a ve které ADRA působí, se ale místní vracejí a je zde potenciál pro nový začátek. K tomu je ale potřeba

zajistit také podmínky. Obyvatelstvo nemůže dlouhodobě žít v místě, kde není voda ani stabilní přívod elektřiny. A právě to se ADRA Česká republika i díky dlouholeté spolupráci s ADRA Sýrie snaží měnit.

„V Sýrii je důležitá kontinuita a dlouhodobost pomoci, jelikož je země politicky i ekonomicky nestabilní. Ale v Damašku a okolí vidíme, jak se tam pomalu vrací život. Fungují obchody a lidé už se nebojí chodit ven. V centru měst se vše zdá být funkční, ale jakmile jedeme na okraj, je to úplně jiný obraz. Tam vidíme domy srovnané se zemí a služby zde nefungují. A právě tam se snažíme pomáhat.“ (projektová manažerka Lucie Malánová)

Naše pomoc v roce 2025 směřovala k přibližně 28 tisícům lidí zahrnujících místní komunitu, vysídlené osoby a také lidi, kteří se do lokality navrátili. Podařilo se nám opravit vrt, postavit čističku vody, přečerpávací nádrže a vodovodní síť, která vede k čtyřem komunitním kohoutkům. Díky této stavbě by lidé měli mít denně k dispozici až 70 tisíc litrů čisté vody.

Nyní má obyvatelstvo přístup k vodě, která je:

- čistá a bezpečná,
- zdarma,
- snadno dostupná v blízkosti jejich domovů.

Zároveň se nejedná pouze o infrastrukturní projekt, ale o skutečnou

proměnu životů lidí. Tato iniciativa zlepšila veřejné zdraví, snížila finanční zátěž rodin a obnovila pocit bezpečí a stability v celé komunitě.

„Teď jsme my i naši sousedé v klidu. Pijeme čistou a bezpečnou vodu a už se o své děti nemusíme bát jako dřív.“ (příjemce pomoci Abu Ziyad)

Projekt byl podpořen z prostředků Ministerstva zahraničních věcí ČR v rámci humanitární pomoci poskytované do zahraničí.

V roce 2025 jsme v Sýrii podpořili 28 tisíc lidí, za celou dobu naší spolupráce více než 100 tisíc. Jsme vděční i vám, naši dárci, že jsme v Sýrii mohli působit. Nyní se naše pozornost na Blízkém východě zaměřuje na Libanon, kde obyvatelstvu pomáhámemírnit následky humanitární nouze během války. Kdybyste chtěli přispět na tuto pomoc, můžete na účet č. 94 94 94/0600, variabilní symbol 333.

QR Platba

Důstojnost začíná zdravím

V Peru a Ekvádoru pomáháme lidem na cestě

Anna Janošková, specialista komunikace a copywritingu ADRA ČR

Nestabilní politická situace, konflikty, chudoba, vidina lepších zítřků i absence uspokojení základních lidských potřeb – i to jsou příčiny, kvůli kterým se mnoho obyvatel Latinské Ameriky rozhodlo opustit svoji zemi.

Podle údajů organizací pracujících s uprchlíky přebývá konkrétně v Peru v současnosti přes 1,5 milionu lidí z Venezuely, v Ekvádoru kolem půl milionu. Je proto nutné si připomenout, jak důležité je přinášet těmto lidem v pohybu základní důstojnost.

V Peru a Ekvádoru reagujeme na migrační a uprchlickou krizi způsobenou dlouhodobě nestabilní situací v okolních zemích, především ve Venezuele a Kolumbii. A ta nevytváří tlak a potřeby humanitární pomoci pouze na straně migrujícího obyvatelstva, ale také na veřejné služby a místní

obyvatelstvo. Proto vedle mezinárodní migrace dochází i k významnému vnitřnímu přesídlení obyvatel Peru a Ekvádoru.

Díky podpoře od Evropské unie a ADRA International poskytuje ADRA všem bez rozdílu komplexní humanitární pomoc, která zahrnuje zdravotní péči, psychologickou pomoc, hygienické balíčky, potravinovou pomoc, podporu v oblasti ochrany nebo krátkodobé ubytování ve dvou ubytovnách.

S cílem reagovat na naléhavé a rostoucí potřeby lidí v pohybu se nám v ekvádorském městě Santo Domingo podařilo letošní zimu otevřít Centrum

péče o migranty. To poskytuje základní služby, jako jsou přístup k toaletám a sprchám, zajištění prostorů pro praní a sušení prádla, míst pro doplnění

pitné vody, dodávku hygienických potřeb a podobně.

Veškerá pomoc ADRA v tomto regionu má za cíl snižovat zdravotní rizika lidí v pohybu, aby s naší pomocí mohli nalézt novou cestu k naději a lepšímu životu. Do srpna 2026 díky projektu HOPE podpoříme 183 tisíc lidí.

„Tato pomoc je tu pro všechny lidi, kteří jsou na cestě. A to nejen zachovat si svou důstojnost, ale také mít místo, kde se o nás postarají a kde najdeme pomocnou ruku.“ (příjemkyně pomoci)

Děkujeme, že pomáháte s námi!

QR Platba

Tento projekt je podpořen z prostředků Evropské unie, AVSI, ADRA International a českých soukromých dárců. Partnery projektu HOPE jsou ADRA Ekvádor a ADRA Peru.

Spolufinancováno
Evropskou unií

People for development

Jsem křesťanka, ale...

Marie Valentová,
novinářka a editorka lifestylového magazínu Refresher

Během velikonoční soboty 4. dubna 2026 veřejně přijaly Lída, Lenka, Soňa, Anna a Šárka Ježíše Krista do svých životů, když se v pražském adventistickém společenství SafePoint nechaly pokřtít. Tou šestou jsem byla já a završila jsem tak proměnu, kterou Bůh začal v mém životě konat.

Vždycky jsem váhala, když se mě někdo zeptal, jestli jsem křesťanka. Většinou jsem řekla: „Ano.“

Technicky to odpovídalo – do kostela jsem chodila odmalíčka, umím odříkat Otčenáš a pokřtili mě v sotva pár měsících. Jenomže teď, v dospělosti, jsem začala cítit, že už s tím označením nesouzním. Z pravidelného cholení na mše se stala mechanická povinnost a přestal na ni zbývat čas. Od mé poslední zpovědi a přijímání uplynuly roky. Byla jsem sice křesťankou, ale zároveň tak nějak jinak, v pasivním režimu.

Ve skutečnosti se tomu slovu vždycky nějaká moje část bránila. Křesťanka. Měla jsem pocit, že si to musím nějak zasloužit, odpracovat. Poslouchala jsem roky, že jsem Boží dítě a že mě můj nebeský Otec nekonečně miluje. A taky že je milosrdný a všechny viny mi odpustí, protože za mě Ježíš zemřel na kříži. Ale z těch vět jsem cítila nějakou nepsanou podmínku. Zemřel, ale jeho oběť mě zachrání, jen když začnu zase pravidelně chodit na mše. Odpustí mi, až se vyzpovídám. Požehná mi, až zase zajdu k přijímání. Můj vztah s Bohem byl v podstatě jeden velký to-do list a já jsem postupně přestala stíhat škrtnat jednotlivé kolonky.

O kurz začátků víry First Steps pořádaný SafePointem jsem doslova zavádila, když jsem na Instagramu rozklikla jen další z řady stories. Do nové komunity mě to táhlo, líbila se mi. A tak jsem se rozhodla přijít, i když jsem si říkala, že základy víry znám. Nevěděla jsem však, že jenom takhle – od základů – se můj vztah k Bohu mohl proměnit. Kazatel Pavel Eder vyprávěl o Bohu, který nepotřebuje výkon, důkazy zbožnosti, splněné úkoly. Který se mnou chce mít vztah. Který ke mně mluví i skrze ostatní lidi, skrze malé každodenní příhody nebo běžná posezení nad kávou. Kdykoliv, kdekoliv. Po 30 letech života jsem začala přepisovat, kým pro mě je samotný Stvořitel, škrtat pomyslnou podmínku za podmínkou. Odpovídal – při každé lekci First Steps se mě alespoň na chvíli dotknul zvláštním, tajemným pocitem míru. Hlubokým pokojem, bezbřehým klidem. Utišilo se moře a zůstala jen lesknoucí se hladina, bez vln, bez pohybu, jenom já a On.

Teď už vím, že rutinní projíždění stories nebyla náhoda, ale jedna z teček,

kteřé se spojovaly, aby mě navedly novým směrem. First Steps skončily po šesti setkáních a navázalo na ně pokračování biblického studia Walk the Way, jež je zároveň přípravou na křest. Neváhala jsem. Cítila jsem velkou chuť přijmout Boha vlastní vůlí, vlastním srdcem. Znovu jej objevit. Nespokojit se s jeho obrazem, který mi vtiskli s výchovou, ověčeným strachem a pocitem viny. Spolu se mnou se pro křest rozhodlo dalších pět účastnic a v sobotu 4. dubna 2026 jsme se sešly v SafePointu. Kazatelé Pavel Eder a Pavel Šimek se postavili do bazénu, po pás naplněného vodou, a my jsme jedna po druhé sestupovaly dolů a nechaly se ponořit. Za poslední rok se v SafePointu pro křest rozhodlo dalších 17 lidí a já jsem jim najednou rozuměla. V tu sobotu uběhl téměř přesně rok od zmiňovaného scrollování Instagramem, kdy ke mně, dnes už to vím, Bůh tiše promluvil. A mluvil tak dlouho a trpělivě, dokud mě nezavedl zase na začátek, ale tentokrát jiné, úplně nové cesty.

Sen, který se proměnil v poslání

Sarah Henkeová

Začalo to, jako mnoho misijních příběhů, něčím malým a snadno přehlédnutelným: jedné obyčejné noci se Heleně Linharesové zdálo, že k ní někdo srdečně přistoupil a řekl: „Je úžasné, že jsi přijela do Albánie. Vrátiš se sem, až odejdeš do důchodu?“

Helena a Adriano Linharesovi během své misijní návštěvy v Tiraně v Albánii

Pro mnoho lidí by takový sen možná vyprchal s ranním svítáním. Pro Helenu tomu tak nebylo. Naopak, ten dojem v ní zůstal tak silný, že se o něj podělila se svým manželem, Adrianem Linharesem. Tento brazilský

pár společně pocítit, že to není jen letmá myšlenka, ale začátek něčeho hlubšího; povolání, které nemohou ignorovat.

Ten pocit povolání se neobjevil z ničeho nic.

Od roku 2022 se Helena a Adriano již zavázali k něčemu neobvyklému. Místo toho, aby brali dovolenou jako čas bez odpovědnosti, rozhodli se proměnit každou dovolenou v příležitost k misijní práci. Kamkoli jeli, hledali způsoby, jak sloužit, ať už prostřednictvím rozdávání křesťanské literatury, kázání nebo podpory jiných evangelizačních aktivit.

„Zavázali jsme se, že svůj čas využijeme ke službě,“ řekla Helena. „Od té doby jasně vidíme, jak nás Boží ruka vede na místa, o kterých jsme nikdy nesnili.“

Přesto se Albánie zdála jiná. Neznali jazyk. Nebyli obeznámeni s kulturou. Neměli v zemi žádnou zavedenou síť přátel ani kontaktů pro službu. Přesto se krok za krokem začaly otevírat dveře. Zdroje se staly dostupnými. Plány se začaly skládat dohromady.

Ale i tehdy vyvstala jedna otázka: Co tam vlastně mohou dělat?

Při zkoumání země zjistili, že křesťanské materiály v albánském jazyce jsou omezené. Chtěli nabídnout něco jednoduchého, promyšleného a duchovně smysluplného, a tak připravili kožené záložky s potiskem J 3,16. Vedle biblického verše přidali pasáž z Koránu, která ukazuje na Ježíše jako na Božího Syna, čímž vytvořili jemný most pro rozhovor v zemi s muslimským obyvatelstvem.

Každý detail měl svůj význam. „Myšlenka byla, aby se člověk cítil poženáný, když záložku obdrží, a zároveň byl seznámen s jasným a přímým poselstvím o Ježíši,“ vysvětlila Helena.

Kožené záložky s veršem z J 3,16 a pasáží z Koránu, připravené k distribuci

Když dorazili do Tirany, objevila se další výzva. Jak mohou sdílet své poselství, aniž by hovořili místním jazykem?

Jejich odpověď byla velmi praktická a zároveň hluboce duchovní.

Místo toho, aby se snažili vynutit konverzaci, Helena a Adriano se rozhodli prostě zasít semínka. Při procházkách městem nechávali své materiály na pečlivě vybraných místech – na lavičkách, v restauracích a na autobusových zastávkách – a modlili se, aby každý z nich našel ten správný člověk.

Pak čekali.

„V několika případech, když jsme se vrátili druhý den, byly materiály pryč,“ řekla Helena. „Někdo je našel. Někdo si je vzal. Pro nás to stačilo, abychom věřili, že semínka byla zasetá.“

Ale ten nejvýraznější moment cesty byl teprve před nimi. Část Helenina snu

Blahoslavenství ukazují, že Boží požehnání se neměří bohatstvím ani úspěchem, ale pěstováním pokorného, milosrdného a laskavého srdce.

Ženy z adventistických sborů z celé Albánie, které procházely ulicemi Tiraně, rozdávaly květiny a hovořily s kolejdoucími během evangelizační akce

naznačovala, že se mají přestěhovat do Albánie. V té době se to zdálo být něčím mnohem větším, než byli schopni plně pochopit. Přesto se během jejich první soboty v adventistickém sboru v Tiraně stalo něco, co je zastavilo v jejich úvážkách.

Kazatel Delmar Reis, aniž by znal jejich příběh, představil tento manželský pár členům místního sboru a řekl: „Budou žít tady v Albánii.“

Pro Helenu a Adriana to nebyla jen náhodná slova. Cítili to jako potvrzení svých plánů.

Před cestou se modlili, aby jim Bůh jasně ukázal, zda je skutečně vede. Když slyšeli tato slova pronesená veřejně někým, kdo nevěděl o jejich soukromé cestě, naplnil je pokoj, že Pán vede každý jejich krok.

To, co ještě nemohli vidět, bylo, že jejich svědectví brzy povzbudí i ostatní.

Mezi těmi, které jejich zkušenost dojala, byla Natiéli Schäfferová, vedoucí služby žen albánského misijního pole. Již dříve usilovala o větší zapojení žen do misie. Proto našla v příběhu tohoto páru nový impulz.

„Cítila jsem povolání vyzývat adventistky, aby vystoupily ze své komfortní zóny a aktivněji se zapojily do misie,“ řekla.

Toto potvrzení přišlo v několika okamžicích. Jeho srdce se dotklo kázání o tom, jak být požehnáním pro druhé, a setkání s Helenou a Adrianem, manželským párem, který se rozhodl strávit dovolenou ve službě misie. Z toho, co byl původně jen nápad, se brzy stal plán.

Z této vize vzešel speciální program k Mezinárodnímu dni žen s názvem Blessed to Bless.

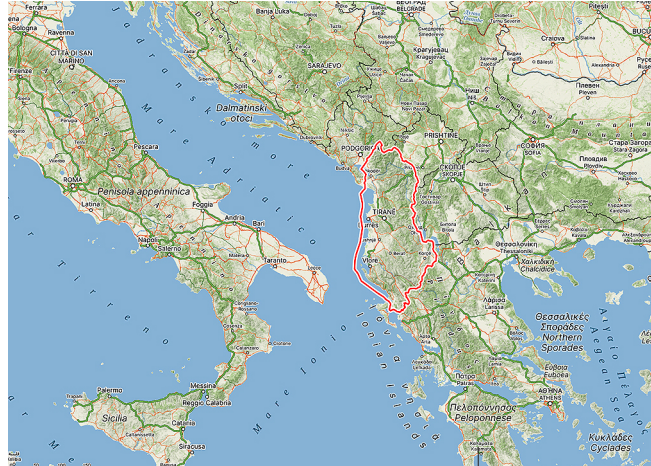
Akce se konala 7. března 2026 v albánské Tiraně a do společného úsilí zapojila ženy ze sborů z celé Albánie. Tento březnový den se měl stát dnem společenství, duchovní reflexe a praktické evangelizace. Během dopoledního

programu sdílela kazatelka Euxhenia Bregasiová poselství založené na blahoslavenstvích.

„Blahoslavenství ukazují, že Boží požehnání se neměří bohatstvím ani úspěchem, ale pěstováním pokorného, milosrdného a laskavého srdce,“ řekla Euxhenia. „Když tyto vlastnosti rozvíjíme, přirozeně se přenášejí na druhé a umožňují nám požehnat ostatním.“

Po obědě se poselství proměnilo ze slov v činy. Ženy se rozdělily do skupin a vyrazily do ulic Tirany s květinami a kartičkami s poselstvím naděje. Bylo to jednoduché, ale smysluplné gesto, projev laskavosti, který měl připomenout ostatním ženám, že je Bůh vidí, cení si jich a miluje je.

Na mnoho účastnic tento den zanechal trvalý dojem. „Byla to trochu jiná sobota, protože jsme byly obklopeny ženami z jiných měst, a také díky dobře zorganizovanému programu a poselství, které jsme slyšely v kázání,“ řekla účastnice Zhani Haverikuová.

To, co se toho dne odehrálo, bylo více než jen dobře naplánovaný program. Byli to obyčejní lidé, kteří se rozhodli reagovat, když je Bůh vyzval k službě.

Mapa části Evropy s vyznačením Albánie

To, co začalo snem v srdci jedné ženy, překročilo hranice, dotklo se životů a inspirovalo širší misijní úsilí v Albánii. Stalo se to připomínkou toho, že Bůh často působí skrze kroky důvěry a malé činy odvahy.

Hlavní město Albánie
Tirana

Odešel muž víry, humoru a služby

Ivana Eder, adventisté v Čechách

S hlubokým zármutkem, ale také s nadějí, která přesahuje lidské loučení, jsme 13. května 2026 přijali zprávu o odchodu emeritního kazatele, bývalého předsedy Českého sdružení Církve adventistů sedmého dne, vězeňského kaplana, a především laskavého člověka s velkým srdcem – bratra Bohuslava Zámečníka.

Pro mnohé byl Bohuslav Zámečník kazatelem. Pro jiné přítelem, rádcem, druhým tátou či člověkem, který dokázal povzbudit i ve chvílích, kdy se zdálo, že není důvod k smíchu. A právě smích – laskavý, nakažlivý a plný života – byl jedním z jeho darů.

Bohuslav Zámečník se narodil v roce 1948 v Sokolově, městě, které zůstalo jeho celoživotním domovem, odkud vyšel a kam se po letech služby opět vrátil. Vyrůstal v nelehké době i prostředí. Jeho maminka Charlotte byla

Němka, otec pocházel z jižních Čech. Víra i německé kořeny tehdy znamenaly často nepochopení, posměch i předsudky. Přesto právě zde rostl člověk, který si navzdory těžkostem uchoval otevřené srdce, hlubokou víru a mimořádné pochopení pro lidi.

Než vstoupil do kazatelské služby, pracoval jako instalatér a elektrikář. Manuální zručnost mu však zůstala po celý život. Uměl nejen mluvit o víře, ale také vzít do ruky nářadí a pomoci tam, kde bylo potřeba. Mnozí dodnes vzpomínají na to, jak při pastoračních návštěvách dokázal kromě povzbuzení opravit kapající kohoutek, elektrinu nebo cokoli, s čím si druzí nevěděli rady. Během rekonstrukcí sborových domů a staveb modliteben zase pracoval často dlouho do noci.

Kazatelskou službu začal vykonávat v polovině osmdesátých let a postupně působil ve sborech v Plzni, Praze, Vlašimi, Turnově, Železném Brodě a Jičíně. Sloužil také jako hospodář a předseda Českého sdružení CASD a několik let i jako kaplan ve věznicích ve Valdicích. Právě tam se naplno ukázala jeho schopnost být blízko lidem bez předsudků, naslouchat, povzbudit a nabídnout naději i tam, kde jí bývá málo. Projevoval mimořádnou otevřenost, například souhlasil s tím, aby doživotně odsouzený vězeň přijal jeho příjmení, protože v tom neviděl ohrožení, ale výraz svobody pro druhého.

Byl hlubokým duchovním člověkem. Ale stejně tak byl i neobyčejným vypravěčem a humoristou. Mnozí dodnes vzpomínají, že adventistické svatby v západních Čechách se bez „Bohouše“ téměř neobešly. Když skončil obřad a začala oslava, nebylo potřeba nic navíc. O radost a dobrou náladu bylo postaráno. Jeho humor byl laskavý, lidský a osvobozující. Byl známý jako „věčný vtipálek“, který dokázal rozesmát lidi i po těžkých operacích v nemocnici. Uměl druhým připomenout, že víra není tíha, ale radost.

Všichni ho znali jako skvělého kuchaře, ale málokdo věděl, že si na důchod pořídil barvy a štětce s přáním malovat, nebo že snil o soustruhu na dřevo, který nakonec od svých dětí k narozeninám skutečně dostal. Skoro 20 let jezdil na dětské tábory v mnoha rolích – od vedoucího přes zásobovače až po kuchaře. Uměl vytvářet společenství kolem stolu, kolem příběhů i uprostřed obyčejných lidských setkání.

Jeho největší životní službou však byla věrnost jeho manželce Aleně. Společnou cestu začali velmi mladí a prožili spolu desítky let. V době její nemoci jí oddaně sloužil až do posledních chvil.

Společně vychovali dvě děti, dceru Gabrielu a syna Libora. Gabriela zasloužila svůj profesní život zdravotnictvím a dlouhá léta působí v sokolovské nemocnici. Syn Libor se stal uznávaným lékařem a primářem v oboru urologie. Velkou radostí mu byla také vnoučata a později i pravnoučata, o kterých mluvil s hrdostí a láskou. Rodina pro něj nebyla samozřejmostí, ale darem, o který pečoval.

Do posledních dnů zůstával člověkem s radostí ze vztahů. Přijímal návštěvy přátel, kolegů a spolužáků. Až do konce zůstával tím Bohoušem, kterého lidé znali – člověkem víry, humoru, nadhledu a otevřeného srdce.

Dnes děkujeme za jeho život. Za tisíce rozhovorů, modliteb, kázání, opravených věcí, dobrého jídla, dětských táborů, historek a okamžiků, kdy dokázal vracet lidem úsměv. A především za člověka, který žil tak, že po něm nezůstává jen vzpomínka, ale stopa v životech druhých. S vděčností a nadějí vyhlížíme den, kdy zazní Boží pozvání k novému setkání.

„Ale jak je psáno: ‚Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co člověku nikdy ani na mysl nepřišlo, to Bůh připravil těm, kdo jej milují‘“ (1K 2,9).

Pathfinder na Moravě má nové rádce

Lukáš Jureček, vedoucí Klubu Pathfinder v MSS

V sobotu 25. 4. 2026 proběhla ve sboru Mohelnice slavnostní bohoslužba k ukončení Rádcovského kurzu Klubu Pathfinder pro Moravu a Slezsko.

Během předchozího pátečního večera splnilo dvacet nových rádců závěrečné zkoušky, a protože zodpovědně plnili i úkoly během celého kurzu, mohli se těšit na zbrusu nové rádcovské šátky a nášivky na

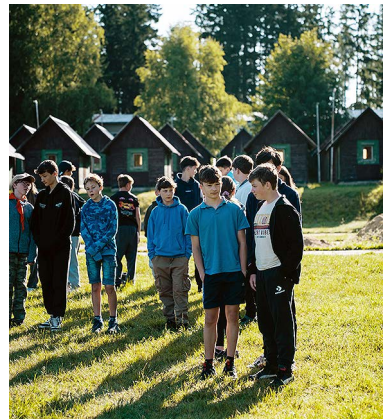

kroj. To je viditelné znamení toho, že jsou oficiálně rádcové Klubu Pathfinder.

Smyslem této bohoslužby ale není pouze předání formálních odznaků, ale především s vděčností, modlitbou a požehnáním vyslat tyto mladé lidi do služby dětem v jejich místních oddílech.

Jsme vděční za to, že dvacet rádců přijalo tuto výzvu odevzdání se do služby Bohu, a přejeme jim mnoho

Posvěcená sebestřednost

Jiří Procházka, sbor Valašské Klobouky

Musím říct, že je pozoruhodně vyčerpávající žít mezi lidmi, kteří si své deformace neumějí ani pořádně pojmenovat. Nechci tím říct, že jsem vůči tomu imunní. To by bylo příliš jednoduché a já jsem, díky Bohu, člověk jemnějšího duchovního kalibru. Já své slabosti znám. Právě to mě odlišuje od lidí, kteří své slabosti prožívají veřejně, hlučně a s misijním zápalem.

Někdo je fanatik na proroctví, jiný na zdravotní reformu, další na odpadlictví, očkování, umělou inteligenci, tajné struktury moci, hudbu, sobotu, nedělní zákon, ekumenismus, jezuity, hormony, čipy, chemtrails, jezuity znovu, protože jednou to nestačí. Vždycky je fascinující, s jakou oddaností si člověk dokáže vzít jednu věc a přilepit si ji na čelo místo pečeti charakteru.

Církev není ani tak rozdělená na pravověrné a pomýlené, ale spíš na různé typy posvěcené sebestřednosti.

Nejzajímavější na tom ovšem je, že každý z těchto lidí působí dojemem, že právě on jako jediný neujel. To je na tom skoro dojemné. Všichni ostatní jsou oběti své doby, svých algoritmů, své bubliny, své

neochoty studovat, své pohodlnosti, své zaslepenosti, své měkkosti, své tvrdosti, svého kompromisu, svého extrému – zkrátka čehokoli, co se zrovna hodí. Jen on sám je čistý průhled Božího vedení v době zmatku. Jeho oblíbené video není obsesí, ale procitnutím. Jeho neko- nečné monology nejsou únavné, ale prorocké. Jeho nedostatek humoru je vážnost pro dobu poslední. Jeho pode- zřívavost je rozlišování duchů. Jeho posedlost je věrnost. Jeho úzkost je bdělost. Jeho ego je břemeno služby.

Tohle všechno mě už léta nepřestává fascinovat. Člověk si někdy říká, jestli duchovní pýcha není ve skutečnosti nejkreativnější síla v náboženském

vesmíru. Pro obyčej- nou lidskou potřebu být důležitý dokáže pýcha vyrobit téměř cokoli. Stačí jí dát Bibli, trochu zraně- ní, pár správných slov, jednu reálnou obavu a dostatek času na internetu – a ona z toho utká tak nádherné rou- cho výjimečnosti,

Musí být
únavné stále
nést tíhu toho,
že jsem jedním
z posledních,
kdo to všechno
ještě chápe.

že by si ho člověk skoro oblékl také, kdyby neměl jistou základní úroveň sebereflexe.

Samozřejmě to není omezeno jen na ty „divné“. To by bylo příliš laciné. Existují i kultivovanější formy. Některí lidé už „neujíždějí“ na šelmě, ale na vyváženosti. Nejsou fanatičtí, kdepak. Oni jsou nad tím. Oni mají nadhled. Oni rozumějí souvislostem. Oni vidí oba extrémy. Oni nepanikaří. Oni jen s lehkým povzdechem pozorují, jak všichni ostatní podléhají zjednodušení. Je to nesmírně elegantní typ zaslepe- nosti. Skoro aristokratický. Takový člo- věk se nepovyšuje hrubě. Povyšuje se decentně. Jako někdo, kdo už překonal

potřebu být hlasitě vyvolený a stal se tiše nadřazeným.

To je mimochodem forma deforma- ce, která mě osobně vždycky zvlášť zajímala. Ne protože bych k ní měl sklon – člověk musí být opatrný, aby si z analytického talentu neudělal charakterovou přednost –, ale pro- tože je tak rafinovaná. Fanatik bývá aspoň užitečný tím, že ho člověk pozná do pěti minut. Ale člověk kul- tivované duchovní samolibosti se poznává hůř. Mluví klidně. Používá slova jako „nuance“, „kontext“, „kom- plexita“, „pokora“, „milost“. Na nikoho nezvyšuje hlas. Jen nenápadně dává najevo, že on už prošel ohněm růz- ných extrémů a bydlí teď v nadmořské výšce, kam se většina ostatních teprve bolestně škrábe.

Často mám pocit, že církev není ani tak rozdělená na pravověrné a pomý- lené, ale spíš na různé typy posvěcené sebestřednosti. Jedni se soustředí na to, jak zachránit pravdu před lidmi. Druzí na to, jak zachránit lásku před prav- dou. Třetí na to, jak se zachránit před oběma postoji.

A všichni přitom mluví o Pánu. To je ten největší náboženský paradox. Kdyby to nebylo tak důležité, bylo by to vyloženě zábavné. Nejdolemnější jsou chvíle, kdy někdo opravdu uvěří, že jeho osobní sklon je ve skutečnosti poslední hrází proti úpadku civilizace. Má-li sklon k přísnosti, nazve to věr- ností. Má-li sklon k benevolenci, na- zve to Kristovým duchem. Má-li sklon k podezřívavosti, nazve to bdělostí. Má-li sklon k intelektuální marnivosti, nazve to rozlišováním. Má-li sklon mlu- vit o sobě dvě hodiny v kuse, nazve to svědectvím. Člověk by skoro obdivoval tu schopnost, s jakou umíme vlastní povahu „pokřtít“ a poslat do služby.

A pak jsou tu ještě generace. To je samostatná tragikomedie. Jedna gene-

race bojuje proti světskosti a vyrobí z víry kyselou okurku. Druhá se proti tomu vzbouří a vyrobí z víry teplou vanu. Třetí pozná nedostatky obou a začne pořádat semináře o rovnováze, při nichž vznikne nový, sofistikovanější druh pýchy. Každá generace je přesvědčena, že právě ona konečně odhalila, kde to těm předchozím ujelo. A každá po sobě zanechá nový typ lidí, kteří budou za třicet let říkat: „My už nechceme opakovat chyby našich otců“, a pak je zopakují s novou grafikou, lepší technikou a modernějším slovníkem.

Dějiny církve jsou v jistém smyslu jen dlouhý příběh o tom, jak člověk v různých kostýmech stále dokola miluje sám sebe a říká tomu věrnost. Ano, zní to tvrdě. Ale jen proto, že realita je někdy neúprosně upřímná.

Člověk přitom nemusí být zlý, aby byl směšný. Stačí, když začne své oblíbené téma nosit jako korunu a svou jednostrannost jako posláni. V té chvíli je ztracen, alespoň dočasně. Už nehledá pravdu. Už jen hledá další důkazy, že ji našel dřív než ostatní. Už neposlouchá. Už jen čeká, až domluvíš, aby tě mohl laskavě opravit. Už se nemodlí za svět. Už svět vnitřně třídí.

Přiznávám, že mě to někdy naplňuje téměř mateřským soucitem. Když vidím člověka, který se celý nafoukl kolem jednoho duchovního důrazu a teď se s tím vznáší nad sborem jako horkovzdušný balón z biblických veršů, bývá mi ho skoro líto.

Musí to být únavné. Pořád něco odhalovat. Pořád někoho varovat. Pořád nést tíhu toho, že jsi jedním z posledních, kdo to ještě chápe. To už není život. To je funkce.

A přece – a to je na tom nejhorší – ten člověk mi není cizí. Protože karikatura druhých je v něčem vždycky i zrcadlo. Jen jinak nasvícené. Každý máme své vlastní liturgie sebestřednosti. Každý si někde hladíme svou malou vnitřní modlu a říkáme jí zásadovost, citlivost, hloubka, pravdivost, rozlišování nebo zodpovědnost.

A ovšem, člověk by si měl dát pozor, aby si z rozpoznávání deformací neudělal svou vlastní. To už by bylo příliš symbolické. I střízlivost se dá zbožštit. I nadhled se dá nosit jako koruna. I schopnost pojmenovat cizí pýchu může být jen její kultivovanější pokračování v první osobě.

Proto nám nakonec nezbyvá nic jiného než Kristova milost. To je jediná naděje i pro člověka, který si svou schopnost prohlédnout druhé začal tiše plést s duchovní zralostí.

Nakonec nám
nezbyvá nic
jiného než
Kristova milost.

OneVoice27 – příležitost pro všechny

Jan Libotovský, vedoucí oddělení osobní služby ČSU CASD

Církev je jako rodina, o něčem se v ní hovoří hodně a o něčem jiném zase málo. Výhodou je, že se můžete vždy bez problémů zeptat. Já jsem se zeptal předsedy Česko-Slovenské unie Církve adventistů sedmého dne Petra Číka.

Ahoj Petře, církvi se nyní šíří heslo OneVoice27 (Jedním hlasem 27).

O co se jedná?

Je to velká globální iniciativa naší církve, která má vyvrcholit v září 2027. Tento rok nebyl vybrán náhodou – připomínáme si totiž 2 000 let od křtu Ježíše Krista. Cílem je, aby všech 24 milionů adventistů po celém světě mluvilo „jedním hlasem“ o Ježíši, našem Mesiáši, který se pro nás vrátí

jako Král. Jde o propojení moderních digitálních technologií s osobním svědectvím v místních sborech.

Znamená to, že je to nějaký předepsaný program, aktivita nebo projekt?

Spíše než o jeden pevný „program“ jde o strategický rámec a společné zaměření. OneVoice27 nabízí globální téma a koordinaci, ale provedení je flexibilní. Záleží na každém sboru, sdružení nebo unii, jakou formu nebo

ONEVOICE27
MISSION FOR ALL

způsob zvolí, ale mělo by stát na třech pilířích:

- **Zaměření na Krista:**
Bible a Ježíš jako středobod všeho.
- **Multimediální propojení:**
Využití všech digitálních platform k oslovení lidí.
- **Propojení s místním sborem:**
Každý on-line kontakt by měl ideálně vést k osobnímu setkání a učednictví v konkrétní komunitě.

Jak to tedy něco, do čeho se musíme zapojit?

Účast není „povinná“ v administrativním smyslu, ale je to pozvání pro každého člena i sbor. Iniciativa má pomoci naplnit naši společnou misi „I Will Go“ (Půjdu).

Cílem je mobilizovat celou církev, abychom v jeden čas táhli za jeden provaz, hovořili „jedním hlasem“, a znásobili tak dopad našeho poselství v Evropě i ve světě.

Jak to tedy budeme prožívat v Česko-Slovenské unii?

V naší unii se budeme držet časového plánu, který má několik fází:

1. **Příprava (2026):**
Školení členů v „digitálním učednictví“, vytváření obsahu a plánování konkrétních projektů.
2. **Realizace (leden–září 2027):**
Spouštění digitálních kampaní, které budou lidi zvat k nám do sborů.
3. **Vrchol (září 2027):**
Měsíc intenzivního evangelizačního úsilí po celém světě.
4. **Následná péče (2028 a dále):**
Integrace nových zájemců do sborového života a jejich křty.

Možná takový plán může vypadat příliš „technicky“, ale co je klíčové, je to, jestli se chceme osobně nebo jako sbor zapojit do představení evangelia lidem. Důraz na digitální komunikační cesty je zde proto, že mnoho lidí čerpá informace nebo komunikuje právě tam. Je ale i mnoho jiných způsobů, jak lidem říci, že Ježíš žije a miluje i je. To vše také patří do kampaně „Jedním hlasem“.

Jak se do toho může zapojit třeba můj sbor, do kterého chodím? Nebo já jako jednotlivec?

Možností je spousta, OneVoice27 počítá s každým darem:

- **Pro jednotlivce:** Můžeš se stát „digitálním učedníkem“ – sdílet naději na sociálních sítích, tvořit křesťanský obsah nebo se zapojit do on-line diskusí se zájemci. Můžeš se za tyto lidi modlit. Způsobů, jak hovořit o Ježíši, je skutečně mnoho. To, co je

důležité, je o Kristu nemlčet, ale najít si ten svůj „hlas“, pro který mám obdarování.

- **Pro sbor:** Sbor může realizovat větší akce, zapojovat a podporovat jednotlivé lidi. Sbor by měl být také místem, kde lidé, kteří projeví on-line zájem, najdou

možnost studia Bible a reálné, láskyplné společenství. Místo, kde nezáskají jen informace, ale i rodinu víry, která nesoudí, ale přijímá každého, koho Ježíš volá a uzdravuje.

- **Mládež:** Mladí lidé jsou klíčoví jako „influenceri“, kteří mohou mluvit jazykem své generace v platformách, které běžně používají.

Cílem je, aby se každý cítil vybaven a povzbuzen sdílet svou víru způsobem, který je mu blízký.

Petře, děkuji ti za tvé odpovědi. Vím, že o iniciativě OneVoice27 budeme ještě hodně hovořit, ale důležité je to, abychom se osobně již nyní modlili za touhu hovořit o Ježíši více, silněji, pravdivě a s mocí Božího Ducha.

*S VÍROU,
LÁSKOU A NADĚJÍ*

17. ŘÍJNA 2026

Plzeňská 49, Karlovy Vary

**105.
VÝROČÍ
ZALOŽENÍ SBORU**

HRDINKY REFORMACE

Osm výjimečných žen uprostřed bouřlivé doby

Olympia Morata

—
Kateřina von Bora

—
Markéta Navarrská

—
Marie Durand

—
a další

Sukeshinie Goonatilleke

Sukeshinie Goonatilleke

HRDINKY REFORMACE

Osm výjimečných žen uprostřed bouřlivé doby

Atmosféra reformace prostoupila celé 16. století a více než jakákoli jiná společenská či politická událost té doby zasáhla každou oblast života. V jejím čele stáli velikáni – duchovní i intelektuální – kteří se nebáli povstat a neohroženě hlásat Boží slovo. Avšak její hlubší studium odhaluje ještě něco dalšího – totiž že dějiny byly formovány stejně tak věrnými ženami jako věrnými muži.

Tyto ženy pocházely ze všech společenských vrstev. Stejně jako mnohé z nás byly manželkami, matkami, sestrami, dcerami a přítelkyněmi. Zároveň však byly hlavami států, spisovatelkami, aktivistkami, básnířkami i učenkyněmi. Byly to ženy, které pomáhaly utvářet nejen své domovy a rodiny, ale také komunity a celé národy. Tato kniha je věnována jejich příběhům.

130 × 200 mm / brožura / 190 stran

Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz.